

ПРИКАЗКА

Той имаше нѣкаква муза —
богата, прекрасна мома,
а пѣеше пѣсни за Сюзи,
съпругата бедна въ дома.

Блѣнува по свѣтли чертози,
а писа презъ скръбъ и тѣга
и съ вѣчно жестоката проза,
въ живота, вървѣ подъ рѣжа.

Стихътъ му — разнѣженъ и гладъкъ,
бѣ всѣкога ведъръ и чистъ,
но горкъ, одрипанъ и гладенъ
той склопи навѣки очи.

На гроба, сега, на поета
не стѣпва ни близъкъ, ни врагъ,
а само бездомнишки псета
повдигатъ понѣкога кракъ. . .